

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-249/04 Combescot przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 listopada 2007 r. przez Philippe Combescota

(Sprawa C-525/07 P)

(2008/C 37/15)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Philippe Combescot (przedstawiciele: A. Maritati i V. Messa, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o

- w ramach zmiany rozstrzygnięcia wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-249/04 stwierdzenie niezgodności z prawem sprawozdania z przebiegu kariery, sporządzonego przez pana M. mimo jego całkowitej niezdolności do jego sporządzenia, który w rzeczywistości sprawował rolę przełożonego odpowiedzialnego za ocenę zdolności wnoszącego odwołanie, przy czym niezdolność ta wynika z sytuacji poważnej i nieodwracalnej wrogości występującej między wnoszącym odwołanie a jego przełożonym, który ostatnio wyraźnie sam to przyznał; następnie uznanie żądania zasądzenia wymagającego określenia zadośćuczynienia w wysokości co najmniej 100 000 EUR z tytułu doznanych krzywd i uszczerbku dla zdrowia psychicznego oraz zdrowia jako takiego oraz dla życia zawodowego i kariery zawodowej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Spór dotyczy uznanego za zgodne z prawem sporządzenia sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej wnoszącego odwołanie w okresie od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. Wnoszący odwołanie kwestionuje wnioski końcowe, które wysnuł Sąd Pierwszej Instancji, i podnosi, że sprawozdanie z przebiegu jego kariery zawodowej jest niezgodne z prawem, jako że zostało sporządzone przez osobę, pana M., która odczuwa głęboką odrazę względem wnoszącego odwołanie, ponieważ zawiadomił on o poważnych uchybieniach, których w ramach sprawowania funkcji przełożonego przedstawicielstwa w Gwatemali dopuścił się tenże pan M. W konsekwencji tego zawiadomienia organ oddelegował komisję śledczą do Gwatemali i następnie, po przeprowadzeniu dochodzenia w sprawie zawiadomienia wnoszącego odwołanie, OLAF zdecydował w dniu 20 września 2004 r. o wszczęciu postępowania, które zostało zakończone sprawozdaniem końcowym z dnia 30 maja 2006 r. (dalej: sprawozdanie OLAF); sprawozdanie to, podobnie jak i sprawozdanie komisji śledczej działającej w 2002 r. zostało dołączone do akt sprawy. Wnosząc niniejsze odwołanie wnoszący je wnosi o zmianę rozstrzygnięcia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w części, w której Sąd odmówił stwierdzenia niezgodności z prawem sprawozdania z jego przebiegu kariery zawodowej i z tego powodu oddalił również jego żądanie zadośćuczynienia. Wnoszący odwołanie wnosi zatem w odwołaniu o stwierdzenie i potwierdzenie, że w następstwie częściowego i dlatego błędnego, a w każdym wypadku niezgodnego z prawem, sporządzenia sprawozdania z przebiegu jego kariery zawodowej w okresie

2001-2002, poza uszczerbkami dla jego wizerunku zawodowego wnoszący odwołanie doznał nadzwyczaj znacznego uszczerbku dla swojej kariery zawodowej, a ocena dokonana w sprawozdaniu, wpisana w szerszy kontekst przekraczania kompetencji i poniżającego traktowania przez przełożonych, spowodowała jego cierpienie i wewnętrzny niepokój, które następnie, co dokumentują akta sprawy i potwierdzają lekarze pozwanego organu, spowodowały poważny stan depresyjny. Ponadto wnoszący odwołanie wnosi o obszerną ocenę towarzyszących okoliczności stanu faktycznego i uznanie ich wszystkich za mające znaczenie dla stwierdzenia niezgodności z prawem sprawozdania z przebiegu jego kariery zawodowej i w związku z tym uznania jego żądania zadośćuczynienia.

Wnoszący odwołanie podnosi, że wyrok Sądu jest niespójny; Sąd stwierdza co prawda, że cele w postaci bezstronności i nieskazitelnosci wymagają poszanowania w każdej sytuacji, w której urzędnik musi ustosunkować się do konkretnej praktyki i że urzędnik nie powinien znajdować się w takiej sytuacji osobistej, która niezależnie od bezstronności i rzeczywistej zgodności z prawem dokonywanej przez niego oceny w oczach innej osoby stanowi przejaw utraty bezstronności i obiektywności, lecz w przypadku pana M. dochodzi jednak do całkowicie niezrozumiałych wniosków końcowych. Następnie wnoszący odwołanie podnosi niespójność wyroku w zakresie, w jakim Sąd orzekł, że inicjatywy wnoszącego odwołanie, podjęte, gdy został stacjonarnym doradcą w Gwatemali, doprowadziły do powstania sytuacji, która dla pana M. była co najmniej nieprzyjemna i stwierdził, że nie prowadzi to do znalezienia się przez pana M. w sytuacji, która jest całkowicie nie do pogodzenia z zadaniem polegającym na dokonaniu oceny wnoszącego odwołanie w zgodzie z zasadą bezstronności i neutralności. Wnoszący odwołanie wskazuje, że sporządzenie sprawozdania przebiegu kariery zawodowej odzwierciedla swobodną ocenę, tak że elementy merytoryczne nie mają decydującego wpływu na ocenę i nie mogą ani potwierdzić, ani podważyć rzeczywistego punktu wyjścia, mianowicie, iż pan M. sporządził ocenę, mimo iż ewidentnie był wrogo nastawiony do wnoszącego odwołanie. Wnoszący odwołanie zauważa przy tym, że udział w charakterze drugiego oceniającego osoby neutralnej względem stosunku pomiędzy wnoszącym odwołanie a panem M. nie ma charakteru egzonerującego. Następnie wnoszący odwołanie kwestionuje poszczególne punkty sprawozdania. W końcu wnoszący odwołanie wnosi o zastosowanie odpowiednich środków proceduralnych.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-250/04 Combescot przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 listopada 2007 r. przez Philippe Combescota

(Sprawa C-526/07 P)

(2008/C 37/16)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Philippe Combescot (przedstawiciele: A. Maritati i V. Messa, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- w ramach zmiany rozstrzygnięcia wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-250/04 stwierdzenie wystąpienia uszczerbku dla kariery zawodowej i uszczerbku dla zdrowia w następstwie bezprawnego wyłączenia z udziału w konkursie na stanowisko szefa przedstawicielstwa w Kolumbii; następnie określenie wymiaru krzywdy w inny sposób i w konsekwencji stosowne określenie wysokości zadośćuczynienia; w związku z tym uznanie żądań podniesionych już w pierwszej instancji, które zostały sformułowane w następujący sposób: „stwierdzenie, że skarżący doznał uszczerbku w zakresie wizerunku i reputacji zawodowej, z poważnym wpływem na jego równowagę psychiczną, spowodowanym bezprawną decyzją o wyłączeniu go z konkursu; zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 100 000 EUR, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-250/04 w postępowaniu wszczętym przez skargę urzędnika Philippe Combescota przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarga dotyczyła wyłączenia z konkursu Philippe Combescota, w tamtym okresie doradcy stacjonarnego w Gwatemali, z konkursu COM/091/03 na stanowisko szefa przedstawicielstwa w Kolumbii (dalej: decyzja w sprawie wyłączenia).

Sąd uznał decyzję za niezgodną z prawem i z tego względu podniesione przez skarżącego żądanie zadośćuczynienia za zasadne, nie uznał jednak jakoby skarżący doznał uszczerbku dla kariery zawodowej i uszczerbku dla zdrowia i ograniczył się do uznania, że skarżący doznał bliżej nieokreślonej krzywdy, za którą przyznał urzędnikowi kwotę 3 000,00 EUR tytułem zadośćuczynienia.

Wnosząc niniejsze odwołanie przedstawiciele wnoszącego odwołanie wnoszą o zmianę rozstrzygnięcia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w części dotyczącej odmowy uznania jakoby skarżący doznał uszczerbku dla kariery zawodowej i uszczerbku dla zdrowia i stosownego określenia wysokości zadośćuczynienia, przy czym Sąd uznał jedynie krzywdę podniesioną przez skarżącego. W związku z tym przedstawiciele wnoszącego odwołanie wnoszą o stwierdzenie, że w następstwie wydanie niezgodnej z prawem decyzji o wyłączeniu z konkursu urzędnik doznał nie tylko uszczerbku w zakresie wizerunku i reputacji zawodowej, lecz że decyzja o wyłączeniu spowodowała również poważne cierpienie psychiczne i niepokój wewnętrzny, które następnie, co dokumentują akta sprawy i potwierdzają lekarze pozwanego organu, spowodowały poważny stan depresyjny. Ponadto wnoszą oni o obszerną ocenę towarzyszących okoliczności stanu faktycznego i uznanie ich wszystkich za mające znaczenie dla określenia wymiaru krzywdy doznanej przez wnoszącego odwołanie, chociażby z punktu widzenia słuszności, na wyższą kwotę, która ze względu na perspektywy kariery, których urzędnik został pozbawiony przez decyzję o wyłączeniu oraz ze względu na uprawdopodobnione, daleko idące jej skutki, byłaby również bezpośrednio proporcjonalna.

Z tego względu żądanie zadośćuczynienia, sformułowane tak jak na początkowym etapie postępowania, zostaje podtrzymane.

Kwestionowane są wnioski, do których Sąd doszedł w odniesieniu do konkretyzacji uszczerbku dla kariery zawodowej; dodatkowo wnioski te wyraźnie wskazują na okoliczność, że skarżącemu, mimo iż o to wnioskował, nigdy nie zostały przedstawione informacje dotyczące kryteriów zastosowanych przez Komisję w konkursie na stanowisko szefa przedstawicielstwa w Kolumbii.

Jeżeli chodzi o zadośćuczynienie za uszczerbek na zdrowiu to dowodu wpływu bezprawnego działania [Komisji] na stan zdrowia wnoszącego odwołanie dostarcza związek czasowy występujący między nimi. Wyłączenie z konkursu stanowi poza tym ostatnie z serii bezprawnych działań Komisji wymierzonych przeciwko urzędnikowi. W końcu, jeżeli chodzi o określenie wymiaru krzywdy doznanej przez wnoszącego odwołanie, przedstawiciele wnoszącego odwołanie wnoszą o dokonanie tego w stosowny sposób, zgodnie z zasadą słuszności, uwzględniające szkodliwe skutki w formie stanów lękowych, stresu, lecz również nieprzyjemności doznanych przez urzędnika w następstwie wyłączenia z konkursu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 28 listopada 2007 r. — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG przeciwko Franz Hauswirth GmbH

(Sprawa C-529/07)

(2008/C 37/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG

Strona pozwana: Franz Hauswirth GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż należy przyjąć, że zgłaszający wspólnotowy znak towarowy działa w złej wierze, jeżeli w momencie dokonywania zgłoszenia wie, że konkurent w (co najmniej) jednym państwie członkowskim używa identycznego lub do złudzenia podobnego znaku na oznaczenie identycznych lub podobnych towarów lub usług i dokonuje zgłoszenia tego znaku w celu uniemożliwienia dalszego używania znaku przez konkurenta?